

VĚTRNÍK

Ročník 53.

Sobota 8. října 2022

číslo 9.

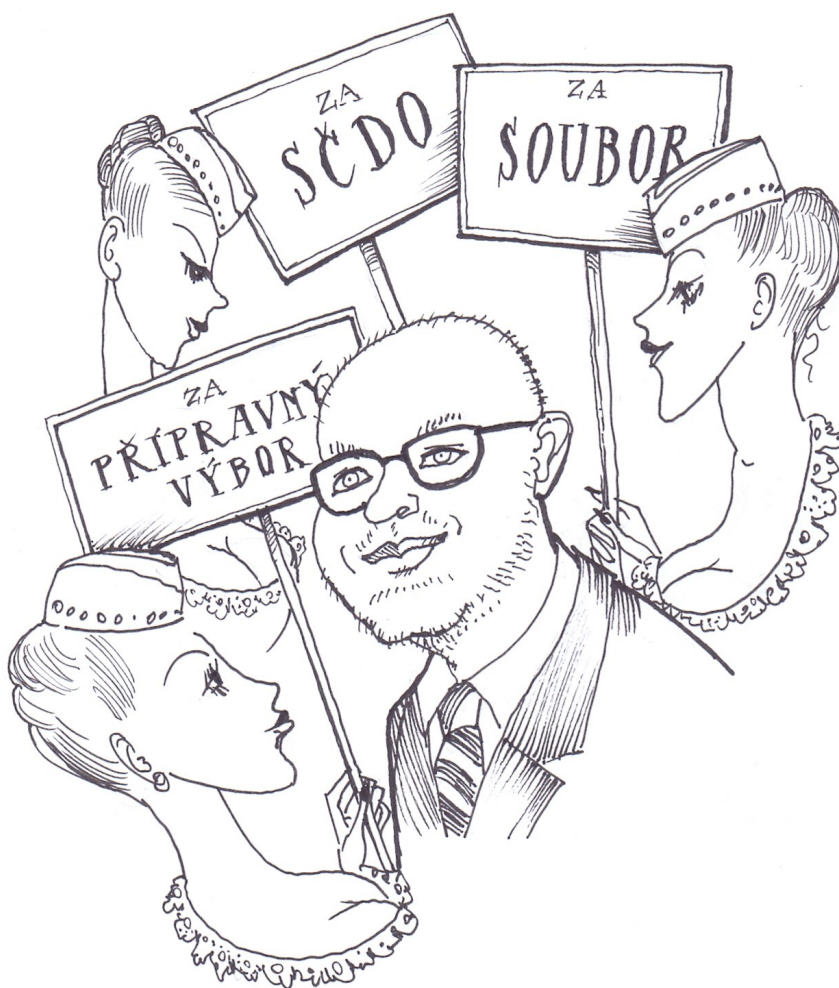
Ondra Benda třikrát jinak

„Dobrý den, milí Štítnští, za přípravný výbor OS Větrov vás tady u nás ve Vysokém nad Jizerou vítám. Dlouho jsme uvažovali, který náš člen vás může přivítat, když jste tady letos podesáté. Dlouho jsme v našich řadách hledali někoho, kdo u vašeho vítání desetkrát byl. To štěstí padlo zrovna na mě,“ přivítal za přípravný výbor soubor ŠAMU Štítina Ondřej Benda a pokračoval: „Chtěl bych poděkovat Krakonošovi, že nám dopravá dnes počasí. Někdy dopřeje špatné, deštivé, někdy slunečné, ale budme rádi za to. Slyšel jsem, že dole v Rokytnici se jednou stalo, že nebylo počasí vůbec žádné.“

Soubor je však třeba přivítat také jménem vyhlášovatele Svazu českých divadelních ochotníků. „Dlouho jsme mezi našimi řadami hledali někoho, kdo tady to vítání s vámi již desetkrát prožil. A proto se mi dostalo té cti vás tu přivítat. Tak doufám, že se vám u nás bude dobře hrát a soubore: zlom vaz!“ popřál vše dobré vítanému souboru ze Štítiny Ondřej Benda.

A vítaný soubor nezůstal pozadu, ale okamžitě vyjádřil své díky. „Moc děkujeme za krásné přivítání. Dlouho jsme hledali v našem souboru, kdo by pronesl pár slov a nakonec jsme se rozhodli,“ zvolal zástupce poslední-

(Pokračování na stránce 6)

sobota 8. října 2022		
kdy	co	kde
9:30	rozborový seminář	malý sál
11:30	loučení Štítina	malý sál
15:00	Maude, Lionel a prst Jacksona Pollocka Česká Lípa	
20:00	závěrečné vyhodnocení	velký sál
	Sejkorák	velký sál

Recenze: Petr Jan Svoboda

Norm Foster: Fantastická žena

ŠAMU Štítina

Páteční představení „Štítinských Amáků“ mě přeneslo zpátky do let, kdy jsem jako člen činohry Národního divadla v Praze musel o sobotách a nedělích hrát nepopulární „dvojáky“. Kdo by náhodou nevěděl, co to „dvojáky“ jsou, tak vysvětlím, že se hraje stejný titul dvakrát za sebou. Ovšem v Národním divadle je mezi nimi minimálně dvouhodinová pauza.

Když jsem to vydržel svého času jako herec v Lucerně, Fidlavače, Kutnohorských havířích a podobných titulech, řekl jsem si, že to v pátek musím vydržet jako divák Fantastické ženy. A přiznám se, že jsem nelitoval – tedy svého rozhodnutí. Litoval jsem však všechny tři kolegy, kteří měli mezi představeními zhruba 30 minut a potvrzují, že v Národním by do toho za těchto podmínek rozhodně nikdo nešel. Na druhou

stranu však naplnit dvakrát po sobě plný sál vysokého divadla je zážitek, který se tak často neopakuje. A frenetický aplaus, který po obou reprízách zněl hledištěm, je opravdu tou nejlepší odměnou za jistě fantastický, ale stoprocentně vyčerpávající výkon všech zúčastněných.

Jak je u divadla zvykem, každé představení je originálem. A tak i každá repríza má své specifické kouzlo a já si ho mohl opravdu vychutnat dvakrát. Přiznávám, že text kanadského dramatika a herce Norma Fostera jsem neznal, a tak jsem se podobně jako většina diváků nechal unést jistým tajemstvím, které Fantastickou ženu obestírá. Zcela záměrně jsem se v odpoledním představení zaměřil jen na děj inscenace a večer jsem už detailně sledoval jednotlivé výkony. A měl jsem opravdu radost. Kreace Lenky Ferenz je pro mě doslova objevem a skláním se zejména před jejím nasazením a neskutečnou vitalitou a barevností všech jejích variací na ženskost. Nejen, že je pro roli Fantastické ženy jako stvořená svojí postavou, ale i gestem a mimikou obličej je jednoznačně tahounem představení. Oběma pánům věříme, že jsou jí okouzleni, zmateni, šokováni – prostě manipulováni přesně podle jejích přání. Jakmile je na jevišti ona, děj se rozbíhá závratným tempem a zejména ve druhé polovině představení, kde se nám herečka, na malé ploše, ale s velkým efektem, předvede v několika polohách od „sebevědomé“, přes „citlivou“ až po „skromnou“, máme skoro namoženou bránci a červené ruce od potlesku. Ano, myslím, že tolik potlesků, zatím nevyvolalo žádné představení na letošní přehlídce. Ale nechci zapomenout ani na Ondřeje Bendu a Lukáše Vlčka. I jejich postavy vyvolávají v hledišti příznivou odezvu a divácký potlesk odmě-

ňuje nejen vtipný text, ale i jeho herecké ztvárnění. Oba spolu nejen „mluví“, ale evidentně se vzájemně inspirují a domnívám se, že i když to samozřejmě nemohou dát veřejně najevo, že se i náramně baví.

Režisér (a otec Ondřeje) Václav Benda si tuhle komedii prostě skvěle obsadil, a tak jde jen o to, jestli i vytvořil optimální rámec pro jejich tvorbu. V zásadě by se dalo říct, že ano. Že jednoduché a stále stejné prostředí pokoje nenabízí příliš mnoho možností. Přesto si dovoluji některé věci zopakovat, tak jak o nich na seminářích neustále mluvíme. Kostýmy – v programu jsou uvedeni jako autoři sami herci.

Václav Benda není žádný za-

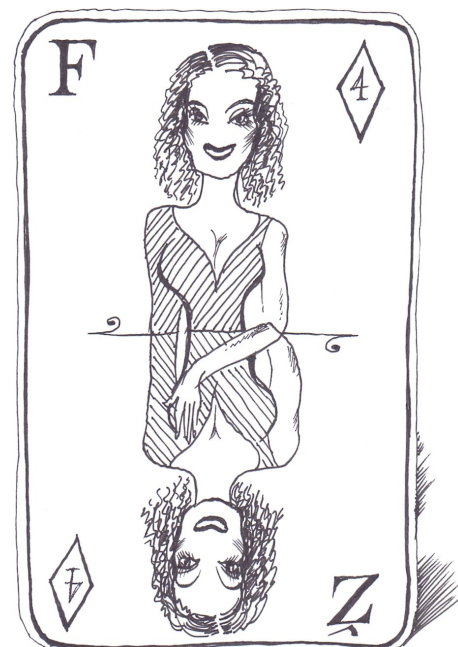

čátečník, a tak si myslím, že by pro příště měl uplatnit trochu „tvrdší ruku“ a zejména u Lukáše Vlčka trvat nejen na „nějakém civilu“, ale zapřemýšlet na variantách cestovních, postelových, domácích atd. a rovněž Leonův kostým by měl charakterizovat rádo-by umělecké zaměření „neúspěšného spisovatele“. Naopak oblečení Lenky Ferenz i herecká práce s ním, je dokladem, že právě kostým může být velkým pomocníkem a doslova spolutvůrcem.

Podobně i scéna by měla být nejen židličkami a stolky na sedání a odkládání rekvizit, ale pokud autor předpokládá letitý nepořádek, který se po zásahu ženské ruky promění, měla by tato proměna být nejen na první pohled zřejmá, ale měla by nést i jistý komický prvek jasně definující, kdo a jak místnost přeměnil (nejen uklidil).

Václav Benda je podepsán i pod zvukem a světly. Tady bych naopak ocenil nejen výběr hudby (Ondřej Benda), ale právě citlivou ruku, neboť jsme na přehlídce zažili i velmi nepovedenou reprodukci a světla, která dokážou diváka zmást.

Pokud bych za každou cenu hledal nějaké maličkosti, o kterých by stálo ještě zapřemýšlet, navrhol bych v první polovině projít text a pokusit se ho v některých místech prokrátit. A zapracovat na pointách jednot-

livých scén, aby byly jasně herecky ukončeny a daly divákovi informaci, že se posunujeme v čase a pokud byl spokojený, že může zatleskat.

Ve „Slově o představení“ soubor uvedl : „Poučení ? Jsme jenom lidé, odpouštějme si prohřešky, mějme se rádi a nesnažme se násilím nikoho měnit!“

Budu rád, když to vztáhnete i na tuto recenzi – bavil jsem se totiž jako všichni, kteří v pátek usedli do hlediště v 17 nebo ve 20 hod. Náročný a vyčerpávající „dvoják“. Ale výsledek je fantastický podobně jako samotný název hry.

Půdičkáři

K naší radosti byla přehlídka zakončena skvostným představením bez mrtvol. Uvítali bychom lepší synchronizaci světla, zvuku a děje (ostřejší předěly). Uvažovali jsme o možnosti škrtů v expozici. Bylo nám líto, že inscenaci podtrhávala nohy ledabylá scénografie. Veškeré mouchy ale pochytala zlatá síť skvělého herectví a pregnantní režie.

Alexandr Gregar: Znal jsem tu každý patník

Letošní Větrník přináší postupně rozhovory se členy odborné poroty, pro dnešní vydání Lukáš Frydrych vyzpovídal Alexandra Gregara.

Pane Gregare, začneme u SČDO (Svaz českých divadelních ochotníků). SČDO je vyhlášovatelem přehlídky ve Vysokém. Vaši tvář máme více spojenou s VSVD (Volné sdružení východočeských divadelníků). Přitom členem SČDO jste byl dokonce dvakrát. Jak to bylo?

Máte pravdu. Moje první členská kartička měla číslo kolem padesátky. Už v tom roce 1969 jsem byl jedním z prvních členů SČDO. Jelikož jsem pak neplatil příspěvky, tak má činnost byla ukončená. Podruhé jsem do SČDO vstoupil na začátku osmdesátých let. Lidí v SČDO si velmi vážím, potkal a poznal jsem spoustu kamarádů.

Provedte nás ještě historií. Proč vás napadlo opustit SČDO a založit VSVD?

To je dlouhý příběh a má několik rovin. Po založení SČDO vznikaly oblasti, nejsilnější byla Praha a okolí. Já sám jsem se pokoušel dát dohromady SČDO pro východní Čechy, ale to se nedařilo, tak se hledaly jiné cesty, jak divadelníky propojovat. Připomenu, že SČDO vzniklo v roce 1969, respektive záměr založit svaz vznikl na Hronově v roce 1968. Jenže někteří činovníci si vznik svazu spojovali s Pražským jarem. Když se uvolnila pravidla v roce 1989, hledala se nová, řekl bych i revoluční, myšlenka, jak se volně sdružovat.

Přitom vás stále lákali do SČDO a nově i do ADA (Amatérská divadelní asociace).

Přesně, na jaře roku 1990 jsme byli osloveni z obou stran, ale dohodli jsme se, že si založíme VSVD. To se stalo a začali jsme postupně fungovat, dnes má VSVD na 300 členů. Vzpomínám, že tenkrát veškerou administrativu držela pod sebou Mirka Císařová, měla seznamy souborů a členů souborů, dělala statistiky a podobně.

Možná by mělo pro čtenáře

**zazní, že SČDO a VSVD, po-
tažmo ADA, není konkurenční
prostředí.**

Jak říkáte. Můj vztah k SČDO je nesmírně pozitivní. Dokonce jsme před řadou let s Jardu Vyčichlem, jedním z prvních předsedů SČDO, spoluzakládali sdružení, které by spojovalo všechna ochotnická sdružení. Mělo se jmenovat Matice českých divadelníků. To se skutečně povedlo a střídali jsme se ve vedení, dva roky SČDO, dva roky VSVD. Nicméně časem se ukázalo, že

matice není života a provozu schopná. Obecně totiž o nějaké organizování mezi ochotníky není zájem. Domnívám se, že každý soubor je tak trochu solitér a jen ti neodvážnější na sebe berou funkce, které z toho sdružování vyplývají. Podle mého je ale dobře, že se lidé shromažďují a tvoří společně.

Při vzniku VSVD jste byl hned ve vedení, je to tak?

Ano, VSVD jsem spoluzakládal a byl první prezidentem. Tenkrát se té funkci tak říkalo. To

jsem dělal rok, poté vedení převzala Alena Exnarová a Honza Merta. Ten minulý týden v devadesáti pěti letech zemřel. Od roku 2000 jsem dělal předsedu VSVD dalších 15 let. Ještě se vrátím k té provázanosti. Spolupráce mezi SČDO a VSVD není žádná animozita. To potvrzuje i vztah VSVD k vysoké přehlídce, konkrétně ve vazbě na přehlídku v Miletíně a podobně. Pepa Hejral, současný předseda SČDO, je můj kamarád, a tak to bylo vždycky, i když jsme založili VSVD.

Jste držitelem mnoha ocenění. Dokonce i Ceny ministra kultury ČR. Kde ji máte?

To jste mě zaskočil. Asi bude někde pečlivě uschovaná, musím se doma podívat.

Vaším rodným městem je Litomyšl...

Promiňte, skočím vám do řeči. Litomyšl mám za rodné město jenom proto, že tam byla porodnice.

Dobře. A když se zeptám, odkud jste?

Z České Třebové. Tam jsem i divadelně začínal, spolupracoval s mnoha soubory, v Ústí nad Orlicí působím dodnes. Časem jsem

se dostal i do Hradce do Jesliček (Divadlo Jesličky Josefa Tejkla – pozn. red.), Hradec považuji za takovou mou základnu. Působil jsem i ve Vamberku, v Úpici, v Novém Bydžově. Jinak mám ještě malokapacitní soubory, kde hrajeme dva až čtyři. Je to jednak Exil Pardubice a Vicena ve zmíněném Ústí nad Orlicí. Se seniory připravujeme Starce na chmelu.

Občas se hovoří o tom, že k ochotníkům už nechťejí mladí. Vy máte ale opačnou zkušenost.

V Pardubicích a Hradci je mnoho mladých lidí. Ale vnímám, že celkově zájem o amatérské divadlo trochu upadá. Je to logické, dříve nebyla televize, nebyl internet a jiná média, dnes je toho svět plný. Divadlo může a bude bavit pouze ty, kteří v sobě našli kus talentu a další důvody, proč se chtějí prezentovat a takzvaně šaškovat na jevišti.

Teď si uvědomuji, že bych vám správně měl říkat pane doktore.

Vidíte, přitom příští rok to bude už deset let, co jsem dodělal doktorát a dostal takovou tu papírovou rouru. Bylo to přesně na den mých sedmdesátých narozenin. Bude mi osmdesát. Hraním

a režírováním jednak pokouším umění, ale taky si trénuji paměť.

Nejen hraním, ale i bádáním.

To taky. Od roku 2000 jsem napsal pár knížek, i o divadle. Například velkou publikaci o Klicperově divadle, je to takový tlustopis a v něm čtyři sta fotek. Letos jsem dokončil a na Hronově pokřtil velkou publikaci o Šrámkově Písku. Pracoval jsem na ni dva roky.

Spolu si povídáme v redakci Větrníku a tyto prostory jsou vám moc dobře známé.

Ve Vysokém jsem strávil spoustu let, byl jsem v porotě i v redakci Větrníku. Krásné je, že přehlídka má jedno večerní představení, takže se dá vyrazit i ven. Já tu znal každý patník. Letos jsem stihl procházky, třeba k Mexiku. Jinak jsme běžně chodili na Dvoračky, na Lysou. Je tady krásný kraj, tady divadlo dýchá. Objevil jsem jednu perličku. V Miletíně je muzeum ochotnického divadla, to asi víte. Na chodbách divadla Krakonoš jsem našel fotku z roku 1926, kdy místní soubor hrál Cestu kolem světa. Na scéně měli i slona, který je teď v tom miletínském muzeu.

Ondra Benda...

(Pokračování ze stránky 1)

ho soutěžního souboru ŠAMU Štítina Ondřej Benda a pozval k mikrofonu menšího Bendu, a sice Václava: „Dlouho jsme hledali klíč, jak se tady dostat. A přišli jsme na to, že když požádáme o štěstí tam u nás našeho děda Praděda a sejde se to s dalšími významnými okolnostmi, tak se do Vysokého dostaneme,“ vysvětloval způsob cesty z Moravskoslezského kraje do Libereckého Václav Benda. „A tak jsme si řekli, nebudeme spoléhat jen na děda Praděda. My si řekneme o štěstí i našim ostravským permoníkům. Když jsme za nimi byli a žádali o to štěstí, tak pro vás do Vysokého upekli černé lázeňské oplatky, které jsme vám přivezli. Kdyby vám to trošku mezi zuby křupalo, tak to je ostravské uhlí. A protože víme, že je Krakonoš neúplatný a že by peníze v žádné případě nevzal, rozhodli jsme se ho podmazat jinak. Protože bez Krakonošového štěstí to ve Vysokém nejde, a tak jsme přivezli špek, abychom podmazali nejen Krakonoše, ale i vás ostatní,“ uzavřel Václav Benda, než se mezi přítomný dav rozeběhly hostesky s připravenými tácy. Řeknu vám to asi tak. Podmazat špekem jsem se nechala, ale oplatky s obsahem uhlí jsem schovala. Na horší časy. Na tu krizi.

(jn)

Padesátá a zřejmě poslední návštěva na KDP

Jaroslav Získal, herec, scénograf a režisér Divadelního souboru Osvětové besedy Stará Voda, letos oslavil 90. narozeniny. A zároveň si letos připomíná 50. návštěvu Krakonošova divadelního podzimu. Jak sám říká, je to zřejmě jeho návštěva poslední, protože síly ubývají.

Jaroslav Získal jezdí do Vysokého nad Jizerou půl století. Navštívil téměř všechny ročníky a poprvé byl hned na tom druhém, tedy prvním vysockém. „Tehdy jsem byl členem okresního poradního sboru (okresní a krajské poradní sbory dostaly na starost poradní funkci a staly se v 60. letech také spoluorganizátory soutěží podle nových pravidel pro přehlídky – zdroj: Organizace a management amatérských diva-

del 1918-2012, Bc. Eva Hálková) a jezdíval jsem do Hronova. Ale co jsem prvně přijel do Vysokého, jezdil jsem už jenom sem. Líbilo se mi tu daleko víc, připadalo mi, že v Hronově už bylo moc chytrých hlav. Kdežto tady, i co se týká poroty, to bylo víc kamarádské až rodinné,“ říká Jaroslav Získal s tím, že někdy do Vysokého nad Jizerou přijížděl s manželkou, jindy se synem či vnučkou. Posledních několik

let vozí na přehlídku manžele Získalovi dcera.

Ale pokud si myslíte, že Jaroslav Získal přijel do Vysokého s divadlem, tak byste se mýlili: „S naším souborem jsme se do Vysokého na přehlídku nikdy nedostali, často jsme byli účastníky Žlutického divadelního léta,“ vzpomíná pan Získal. I když však na vysockých prknech nehrál s domovským souborem, přece jen ho zdejší publikum jako herce vidělo. „Jsem členem spolku Vobskočák od jeho založení a hrál jsem v představení Mlynář a jeho dítě v roce 1982. Myslím, že se nám tehdy opravdu podařilo,“ pochvaluje si a připomíná také jedno vítání vysockého souboru, kdy jeho členem byl i obvyklý představitel Krakonoše. „Tak Krakonoše zastoupila Kačenka, jeho milá, a my někteří z Vobskočáku jsme tancovali jako teď mažoretky. Byli jsme motýly, kostýmy jsme měli vypůjčené z divadla. A ke 200. výročí divadla jsme šli v průvodu.“

Během svých pobytů ve Vysokém vystřídali Získalovi nespočetné míst ubytování. „Prvně jsem tu byl sám a bydlel jsem u paní Šaldové - když se jde od divadla ke hřbitovu, tak to je třetí domek po levé straně. Pak jsme bydleli 2x u Mařatků, u Čivrných, u Jozífků, u paní Ďoubalíkové. Bydleli jsme také v někdejším hotelu u pana Bartoníčka, který býval na dnes prázdném pozemku při cestě ke Kramářově vile. Když jsem tu byl prvně, tak v tom hotelu byl dole kiosek, v něm se vařilo a dělali to tehdy tři lidé: pan Bartoníček s paní a s kuchařkou. A když už měl pan Bartoníček jen několik let do důchodu, odešel pracovat do továrny, protože tam měl víc peněz,“ vzpomíná dál pan Získal. Nejčastěji však Získalovi bydleli právě v sokolovně, kde jsme je také navštívili. Na toto ubytování dostal dle vlastních slov tip

v Hronově.

Manželé Získalovi přijíždí do Vysokého nad Jizerou od Mariánských Lázní. „Přesně jsme ze zaniklé vesnice Jedlová, dneska je to Stará Voda, i když do skutečné Staré Vody to máme dva kilometry. To spojení vzniklo za komunistů – když se zmenšil počet osob v obci pod 50 %, tak se musela přifařit k nějaké větší. Do Jedlové jsme se přistěhovali těsně po válce, 20. dubna 1946,“ uvádí Jaroslav Získal.

Ten byl hercem, režisérem a nakonec i vedoucím souboru Osvětová beseda Stará Voda. S divadlem však začínal v souboru Tři sekery. S manželkou, která je o dva roky mladší, ochotničili

celkem asi čtyřicet let, dokud prý byli mladí. V divadle se však neseznámili, seznámili se v Sokole. Láska k divadlu je vždy spojovala. I láska k vysoké přehlídce. Chodili každý rok na všechna představení včetně pohádek. Letos chodí na celý program paní Získalová s dcerou, pan Získal už se na kompletní nabídku necítí. „Jsem letos trochu zdravotně indisponovaný. Příští rok už asi nepřijedu. Každý rok jsem říkal, jestli budu živ a zdrav, tak tady budu. Ale letos říkám, že už jsem tu asi naposled, protože síly mě opouští,“ uzavírá Jaroslav Získal. Vrátil se prý do Staré Vody ke svým včelám, jimž se věnuje už 76 let. Nejprve včelařil děda, potom

otec. Nyní panu Získalovi pomáhají obě děti. A med má prý dobrý. Pochvaluje si ho Eva z informačního střediska v knihovně. A ona to musí vědět, protože dostává každý rok jednu sklenici.

Jaroslav Získal, DS Osvětová beseda Stará Voda

Pravidelná činnost DS od 1960 zásluhou L. Procházkové a J. Získala, který režíroval většinu představení a byl i scénografem. Poslední představení v roce 1985 Arbuzov: Staromódní komedie. V roce 1988 měl DS Osvětové besedy ve Staré Vodě šest členů a J. Získal byl vedoucím (zdroj: Databáze českého amatérského divadla, amaterskedivadlo.cz). (jn)

Také kapelník přehlídkové dechovky Táboranka Jiří Jína patří k letošním oslavencům. Letos totiž oslavil své šedesátiny. Proto dostal od přehlídky KDP něco teplého pro zahřátí, a sice teplou deku s logem.

Ani on nezůstal pozadu a poděkoval za dárek. Protože spolupracuje hlavně s divadelními techniky, předal ředitelce KDP Svatce Hejralové osobní dárek právě pro ně. Tím byla láhev plná zlatistého rumu pro zahřátí v drsných časech.

S vámi se loučit je zbytečné

„Dnes jsem na chodbě potkal Bóru a marně hledám tu hořkou pachutí,“ konstatoval starosta DS Krakonoš a člen STDK Honza Pohanka, když se přišel loučit s Boleradickými. Honza Hejral ho však upozornil, že hořkou pachutí nemá hledat v rozlévané lihovině, nýbrž v nadcházejícím loučení. „Ono loučit se s vámi je skoro zbytečné, protože se setkáváme i mimo přehlídku,“ dodal poté Honza P. a tím setřel nostalgii z celého aktu. Pepa Hejral předal natočený dokument z večerního představení, Standa zase své dary a neopomněl rozdat i tužky s obvyklou žádostí. Na bolederadický soubor však měl tužek nedostatek, a tak na její zralejší část Standovi nevyšlo, čímž si to u dam

kapku zavařil.

Eliška S. si musela nejprve v hlavě srovnat, že v roli hostesky je vysocká. „Myslela jsem, že budu mít co práskat, ale kromě toho, že scénu stavěli až do třetí hodiny ranní, což je neskutečně dlouho, nemám co. Asi problém byl, když zapomněli dárek před vítáním na úřadě, a tak jsme nabrali zhruba pětiminutové zpoždění. Ve čtvrtek večer na Aktivu se určitě všichni dobře bavili, já asi nejvíc, protože poprvé jsem byla na společenském večeru déle než soubor. To se ještě nikdy nestalo. Jo a zapomněli klobouky – tedy kromě Bořka,“ lovila z hlavy bolederadické hříchy vysocká hosteska s trvalým bydlištěm v Boleradicích.

Režisérka představení Iva Kahounová zase poděkovala za skvělé zázemí a trpělivost obsluhy v Aktivu. „Letos jsme tu účinkovali s velkým hendikepem, neboť nám chyběli tři důležití členové souboru: hlavní technik, osvětlovač a představitel Revírníka. To byl opravdu těžký hendikep, který jsme doháněli až den před odjezdem na přehlídku,“ řekla Iva Kahounová a dodala, že se samozřejmě všichni chtějí znovu vrátit. I po třiaadvacáté.

A trochu čísel nakonec: „Jsme tu po dvaadvacáté, je rok 2022, ve čtvrtek ráno jsme odehráli 22. představení a to večerní jsme dohráli ve 22 hodin,“ uvedla výčetku Slávka Chalupová.

(jn)

Plastický kostým

„Děkuji za tu příležitost přinést dnešní příspěvek,“ radoval se Ondra Benda ze ŠAMU Štítina a také tajemník vysockého sboru lektorů. „Rád bych vyzdvihl záležitost inscenační, která ještě pochválená nebyla, a to je kostým. Konkrétní jeden kostým mám na mysli, takže bych chtěl pochválit vaši kostýmní výtvarnici, která zpracovává kostým jedné tanečnice. Byl to opravdu plastický zážitek a moc za něj děkuji,“ chválil široce Ondra a pozdvihl sklenici na zdraví souboru a tanečnic zvláště.

(jn)

Došlo do redakce

Moc děkuju, že jsem si mohl listovat ve Větrnicích, jako bych tam byl mezi vámi. Tak KDP působí nostalgicky. Všechny, podtrhuji VŠECHNY zdravím a přeju hodně zdu, protože kdybych měl někoho jmenovitě zdravít, tak bych se určitě netrefil a na někoho bych zapomněl, a to by nás oba mrzelo. Koho však zdravím jmenovitě, to je ředitelka KDP Svatka Hejralová, neboť její um a šarm nejen osobní, ale i společenský, vytvořil z KDP Mekku venkovského ochotnictva v ČR. Jistě to jednou bude, že se stane i Mekku pro zahraniční účastníky.

Čas přehlídky se stal vrcholovým zlatým uzavřením jedné sezony ochotnického divadla. A přeji si, aby celostátní přehlídka venkovských souborů vždycky našla ve Vysokém své místo a zastřešení pod SČDO.

A jestli něco závidím, tak bezvadně fungující redakci Větrníku, tak fungující sbor techniků a příznivý vztah všelikých dobrovolníků a nespočítatelných přátelských duší.

Taky bych se rád osobně potkal s Petrem Svobodou. Známe se leta, snad budu mít to štěstí, někdy, teď tedy AHOJ!!!! Petře !!!!

A nakonec skončím citátem Jana Wericha: „Nikdy neříkejte, že něco nemůžete, když nechcete. Přejde ČAS, že budete chtít, moc chtít, ale už nebudete moci.“

AŽ SE VÁS TO NIKDY NETÝKÁ!!!

Dušan a Eva Zakopalovi, čestní členové Vobskočáku, t.č. v Ostravě.

KDP hledá nové HOSTESKY a HOSTESY

Máte smysl pro přesnost?
Stačí vám jen minimum spánku?
Jsou vaše pozorovací schopnosti na skvělé úrovni?

TAK TO HLEDÁME PŘÁVĚ VÁS!

Do hvězdného týmu hledáme nové kolegy na post hostesek či hostesů.

POŽADUJEME:

- vůdčí schopnosti
- zvládání stresových situací
- skvělé řečnické schopnosti
- zvládání úkonů za barem i před barem

Zkušenosti z pohostinství výhodou, ale rádi vás případně zaučíme.

NABÍZÍME:

- neschopnost řídit cokoli po celou dobu přehlídky
- spánkový deficit
- možnost nalezení životního partnera
- benefit v podobě celodenního stravování
- útratu na sekyru

Více informací získáte u uměleckého vedoucího
hostesů a hostesek Honzy Hejrala.

Těší se na vás tým hostesek a Kája
a soubory ze všech koutů naší republiky.

A nakonec!

*Potichu – jako na začátku -
plížím se na jeviště tmavé.
Vzpomínek celý týden v hlavě.
No, bude na co vzpomínat.*

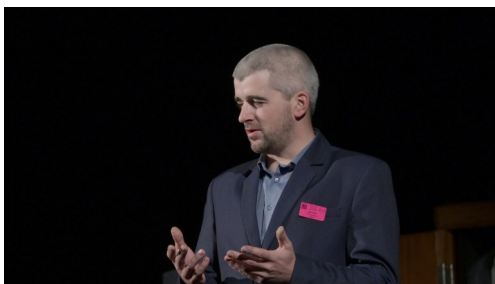
*Ach, jak já jen jsem tu zvládnul rád,
byť přijel jsem jak moucha slabý.
Jenže těch přátel milých řady
jak baterie dobíjely!*

*Tak. Za námi je týden celý,
čeká nás – život. Víme málo,
co za těch pár dní se událo.
A můžeme už nyní tušit,*

*že všechno do nás bude bušit,
snažit se setřít – jak bych řek -
ten týden plný vzpomínek.
Voláme AVE všichni předem:*

*To se ti prostě nepovede.
A klidně podepíšem slova,
že těšíme se za rok znova.*

*Z jeviště mizím – ale vím –
brzy se na něm objevím!
Opatrujte se, přátelé!
A život – berte vesele!
(jh)*

Pomoc s přestavbou

Kdo by chtěl pomoc
s přestavbou velkého sálu na ve-
černí bál Sejkorák, nechť se do-
staví 15 minut po skončení dneš-
ního odpoledního představení.
Dobrovolníci se hlásí u Karla Bár-
ty ml.

Děkujeme.

Větrník, zpravodaj 53. Krakonošova divadelního podzimu – Národní přehlídky venkovských divadelních souborů. Vydává Občanské sdružení Větrov. Redakce Jana Fričová, Lukáš Frydrych, ilustrace Petr Kolínský, technické zpracování Josef Hejral, fotografie Ivo Mičkal. Tisk povolen MK ČR E 22952.